

АГАТА КРИСТИ УБИЙСТВО СЪС САНТИМЕТЪР

Част 0 от „Госпожица Марпъл“

Превод от английски: Борис Миндов, 1996

chitanka.info

Мис Полит хвана чукчето и тупна деликатно по вратата на котеджа. След прилична пауза почука отново. Пакетът под лявата ѝ ръка се отмести малко и тя го нагласи отново. В пакета беше новата зелена зимна рокля на мисис Спенлоу, готова за пробване. От лявата ръка на мис Полит се полюляваше торбичка от зелена коприна, в която имаше шивашки сантиметър, игленик и големи практични ножици.

Мис Полит беше висока и мършава, с остър нос, стиснати устни и рядка сива коса. Тя се поколеба, преди да използва чукчето за трети път. Поглеждайки надолу по улицата, видя бързо приближаваща се фигура. Мис Хартнел, весела, 55-годишна жена, подвижна с обичайния си силен, плътен глас:

— Добър ден, мис Полит!

— Добър ден, мис Хартнел — отговори шивачката.

Гласът ѝ беше извънредно тънък и звучеше благовъзпитано. Бе започнала живота си като камериерка.

— Извинете ме — продължи тя, — но случайно да знаете дали мисис Спенлоу си е вкъщи?

— Нямам ни най-малка представа — отговори мисис Хартнел.

— Много неприятно, разбирате ли. Днес следобед трябваше да пробвам новата рокля на мисис Спенлоу. В три и половина, каза тя.

Мис Хартнел погледна ръчния си часовник.

— Сега е малко след три и половина.

— Да. Аз почуках три пъти, ала никой не отговаря, затова се чудех дали мисис Спенлоу не е излязла. По правило тя не забравя срещите си, а и иска да облече роклята си вдругиден.

Мис Хартнел влезе през портичката, мина по пътеката и се присъедини към мис Полит пред вратата на Лейбърнам котедж.

— Защо Гледис не се явява на вратата? — запита тя. — О, не, разбира се, днес е четвъртък — свободният ден на Гледис. Дано мисис Спенлоу да не е заспала. Предполагам, че не сте вдигнали достатъчно шум с това нещо.

Грабвайки чукчето тя затропа оглушително, освен това задумка по таблото на вратата и подвижна с гръмовен глас:

— Хей, има ли някой там вътре?

Не последва никакъв отговор.

— Ох — промърмори мис Полит, — мисис Спенлоу трябва да е забравила и е излязла. Ще намина по някое друго време. — Закрачи

обратно по пътеката.

— Глупости — отсече мис Хартнел. — Не може да е излязла, щях да я срещна. Само ще надникна през прозорците да видя дали ще открия някакви признаци на живот.

Тя се засмя, както винаги шумно и весело, за да покаже, че това е шега, и погледна небрежно през стъклото на най-близкия прозорец — небрежно, защото много добре знаеше, че предната стая рядко се използва, тъй като мистър и мисис Спенлоу предпочитаха малката всекидневна отзад.

Макар и небрежно, надзъртането постигна целта си. Мис Хартнел наистина не забеляза никакви признаци на живот. Напротив, през прозореца видя мисис Спенлоу, просната на килимчето пред камината — мъртва.

— Разбира се — каза мис Хартнел, разправяйки по-късно тази история, — аз успях да се овладеея. Тази Полит не би имала ни най-малка представа, какво да прави. „Трябва да запазим самообладание — думам й аз. — Вие стойте тук, а аз ще отида за полицаия Полк.“ Тя подхвърли нещо в смисъл, че не иска да остане сама, но аз не й обърнах внимание. Човек трябва да бъде твърд към такива хора. Винаги съм установявала, че им е приятно да вдигат тревога. Затова тръгнах, но точно в този момент мистър Спенлоу заобиколи ъгъла на къщата.

Тук мис Хартнел направи многозначителна пауза. Така даде възможност на слушателката си да запита задъхано:

— Кажи ми, как *изглеждаше* той?

Мис Хартнел продължи:

— Откровено казано, веднага се усъмних! Той беше *прекалено* спокоен. Не изглеждаше ни най-малко изненадан. А каквото и да кажете, не е естествено мъж да чуе, че жена му е умряла, и да не прояви никакво вълнение.

Всички се съгласяваха с тези думи.

Полицията също се съгласи. За толкова подозрително сметнаха равнодушието на мистър Спенлоу, че без да губят време, се заловиха да проверят какво е положението на този джентълмен в резултат от кончината на съпругата му. Когато установиха, че мисис Спенлоу е била богатата партньорка и че парите й се падат на съпруга й по

завещание, направено скоро след женитбата им, подозренията се засилиха още повече.

Мис Марпъл, тази миловидна — и както казваха някои, остроезична — стара мома, която живееше в къщата до жилището на енорийския свещеник, бе разпитана много скоро — половин час след откриването на престъплението. Разпита я полицейският началник Пок, който важно прелистваше един бележник.

— Ако нямате нищо против, мадам, искам да ви задам няколко въпроса.

— Във връзка с убийството на мисис Спенлоу ли? — запита мис Марпъл.

Пок се сепна.

— Може ли да попитам, мадам, как узнахте това?

— По рибата — отвърна мис Марпъл.

Този отговор беше абсолютно неразбираем за полицаия Пок. Той правилно предположи, че момчето от рибарския магазин е донесло новината заедно с вечерята на мис Марпъл.

Мис Марпъл продължи кротко:

— Лежала на пода във всекидневната, удушена... вероятно с много тесен колан. Но каквото и да е било, то е било отнесено.

Лицето на Пок беше гневно.

— Как е възможно този младок Фред да знае всичко...

Мис Марпъл го прекъсна ловко, като каза:

— На куртката ви има карфица.

Полицаят Пок погледна надолу изненадан.

— Вярно — съгласи се той, — казват: „Видиш ли карфица и я извадиш, цял ден ще ти върви“.

— Дано да се сбъдне. А сега, какво искате да ви кажа?

Полицаят Пок се прокашля с важен вид и погледна в бележника си.

— Мистър Артър Спенлоу, съпруг на покойната, даде показания пред мен. Мистър Спенлоу казва, че в два и половина, доколкото може да определи точно, му позвънила мис Марпъл да запита би ли се отбил в три и четвърт, тъй като желала да се посъветва с него за нещо си. Е, мадам, вярно ли е това?

— Никак — отговори мис Марпъл.

— Значи не сте се обаждали на мистър Спенлоу в два и половина?

— Нито в два и половина, нито в каквото и да било друго време.

— Аха — промърмори полицаят Пок и засука мустаците си с огромно задоволство.

— Какво друго каза мистър Спенлоу?

— Мистър Спенлоу заяви, че се отбил тук, както бил помолен, като излязъл от дома си в три часа и десет минути; че когато пристигнал тук, домашната прислужница го уведомила, че мис Марпъл „не си е вкъщи“.

— Виж, това е вярно — потвърди мис Марпъл. — Той наистина е идвал тук, но аз имах среща в Женския институт.

— Аха — промърмори пак полицаят Пок.

— Кажете ми, господин полицай — възкликна мис Марпъл, — подозирате ли мистър Спенлоу?

— Не е редно да го казвам на този етап, но ми се струва, че някой, без да казвам имена, се опитва да хитрува.

Мис Марпъл изрече замислено:

— Мистър Спенлоу ли?

Мистър Спенлоу й се нравеше. Той беше дребен, слаб човек, скован и шаблонен в говора си, връх на почтеността. Струваше й се странно, че бе дошъл да живее на село, след като бе прекарал целия си живот в градове. Той бе споделил с мис Марпъл причината за това, казвайки:

— От малко момче винаги съм възнамерявал да живея някой ден на село и да имам собствена градина. Винаги съм бил много привързан към цветята. Жена ми, знаете ли, държеше цветарски магазин. Там я видях за пръв път.

Само няколко думи, ала те разкриваха цялата картина на една любов. По-млада, по-красива мисис Спенлоу, гледана на фон от цветя.

Мистър Спенлоу обаче не разбирал нищо от цветя. Той нямал представа за семена, за подрязване, за подреждане на лехи, за едногодишни и многогодишни растения. Виждал само едно — малка провинциална градина, засадена на гъсто с ароматни, ярки цветя. Помолил, почти жално, за напътствия и си отбелязал в едно тефтерче отговорите на мис Марпъл.

Беше скрит човек. Може би именно поради тази му черта полицията се бе заинтересувала за него, когато жена му бе намерена мъртва. С търпение и упоритост тя научи много за покойната мисис Спенлоу — и скоро цялото село Сейнт Мери Мийд също го знаеше.

Покойната мисис Спенлоу започнала живота си като обща домашна прислужница в една голяма къща. Напуснала тази работа, за да се омъжи за втория градинар, с когото открила цветарница в Лондон. Магазинът вървял добре. Не толкова и градинарят, който скоро се разболял и умрял.

Вдовицата му поела магазина и го разширила амбициозно. Работата ѝ продължила да върви добре. После продала магазина на висока цена и сключила брак за втори път — с мистър Спенлоу, бижутер на средна възраст, наследник на малко, борещо се за съществуване магазинче. Скоро след това продали магазинчето и дошли в Сейнт Мери Мийд.

Мисис Спенлоу беше заможна жена. Печалбите от цветарския си магазин бе инвестирала — „под напътствието на духове“, както обясняваше наляво и надясно. Духовете я съветвали с неочаквана прозорливост.

Всичките ѝ капиталовложения били доходоносни, някои по много сензационен начин. Обаче вместо това да засили вярата ѝ в спиритизма, мисис Спенлоу подло зарязала и медиуми, и сеанси и се впуснала за кратко, но от все сърце в някаква неясна религия с индийски тънкости, основаваща се на различни форми на дълбоко дишане. Когато обаче пристигнала в Сейнт Мери Мийд, се върнала към ортодоксалната вяра и англиканската църква. Често ходела в жилището на свещеника и ревностно посещавала църковните служби. Подкрепяла селските магазини, проявявала интерес към местните събития и играела селски бридж.

Скучен всекидневен живот. И — изведнъж — убийство.

Полковник Мелчет, полицейският началник, бе повикал инспектор Слак.

Слак беше категоричен човек. Решеше ли нещо, беше сигурен в него. Сега беше напълно сигурен.

— Съпругът го е свършил, сър — заяви той.

— Така ли мислите?

— Съвсем сигурно. Само го погледнете. Гузен като дявол. Нито веднъж не прояви признак на скръб или вълнение. Когато се прибрал вкъщи, вече знаел, че е мъртва.

— Не се ли опитваше поне да играе ролята на опечален съпруг?

— Ни най-малко, сър. Прекалено самодоволен. Някои благовъзпитани хора не умеят да се преструват. Прекалено корави са.

— Има ли някаква друга жена в живота му? — запита полковник Мелчет.

— Не можахме да открием следа от такава. Разбира се, той е хитрец. Би замазвал следите си. Както виждам, просто му е дошло до гуша от жена му. Тя имаше пари, а според мен трудно се живее с такава жена — все се занимава с разни отвлечени неща. Той хладнокръвно е решил да се отърве от нея и да си живее спокойно сам.

— Да, може и да е така, предполагам.

— Сигурно е така. Грижливо е скроил плановете си. Лъже, че са му се обадили по телефона...

Мелчет го прекъсна.

— Не е ли отбелязано никакво телефонно обаждане?

— Не, сър. Това значи, че или лъже, или обаждането е било от обществена телефонна кабина. Единствените два обществени телефона в селото са на гарата и в пощата. Положително не е било от пощата. Мисис Блейд следи всеки, който влиза. Може да е било от гарата. В два и двайсет и седем пристига влак и тогава има голяма навалица. Ала — което е важното — *той* твърди, че мис Марпъл му се обадила, а това е абсолютно невярно. Обаждането не е било от къщата ѝ, а самата тя е била в Женския институт.

— Не пропускате ли възможността съпругът нарочно да е бил отстранен от някого, който е искал да убие мисис Спенлоу?

— Младият Тед Джералд ли имате предвид, сър? Аз работих върху него — там се натъкваме на липса на мотив. Той няма да спечели нищо.

— Но е неприятен човек. Извършил е злоупотреба.

— Не искам да кажа, че е светец. Все пак отишъл при шефа си и си признал тази злоупотреба. А работодателите му не знаели за нея.

— От Оксфордската група^[1], а? — подхвърли Мелчет.

— Да, сър. Съвестта му заговорила, решил да се поправи и признал, че е задигнал пари. Моля, не искам да кажа, че тук няма известна хитрост. Може да е помислил, че е заподозрян и е решил да заложи на честното покаяние.

— Вие сте скептик, Слак — каза полковник Мелчет. — Впрочем, говорихте ли с мис Марпъл?

— Какво общо има *тя* със случая, сър?

— О, нищо. Но нали знаете, чува много неща. Защо не отидете да си побъбрите с нея? Тя е старица с много остър ум.

Слак смени темата.

— Исках да ви попитам за нещо, сър. За службата на домашна прислужница, на която покойната започнала кариерата си — в дома на сър Робърт Абъркромби. Там именно стана оная кражба на скъпоценности — смарагди — струват куп пари. Така и не се намериха. Аз проучих случая — трябва да е станало, когато мисис Спенлоу е била там, макар че навремето е била съвсем младо момиче. Не мислите ли, че е била замесена в тази работа, сър? Спенлоу, както знаете, е бил от ония дребни бижутери... тъкмо човек за укриване на крадени вещи.

Мелчет поклати глава.

— Не мисля, че е имало такова нещо. Тя дори не е познавала Спенлоу по това време. Спомням си случая. В полицейските кръгове бяха на мнение, че е замесен синът от семейството — Джим Абъркромби — ужасен млад прахосник. Имал куп дългове и точно след кражбата всички били изплатени — от някоя си богата жена, казваха, но не знам... старият Абъркромби малко увърташе около случая... опитваше се да отклони вниманието на полицията.

— Беше само хрумване, сър — рече Слак.

Мис Марпъл прие инспектор Слак с удоволствие, особено когато чу, че бил пратен от полковник Мелчет.

— О, наистина много любезно от страна на полковник Мелчет. Не знаех, че ме помни.

— Разбира се, че ви помни. Каза ми, че ако не знаете нещо, което става в Сейнт Мери Мийд, значи то не заслужава да се знае.

— Много мило от негова страна, но аз наистина не знам нищо. Имам предвид това убийство.

— Но нали знаете какво се говори.

— О, разбира се... ала няма смисъл да се повтаря, само празни приказки.

В старанието си да бъде учтив Слак каза:

— Имайте предвид, че това не е официален разговор. Поверителен, така да се каже.

— Искате да кажете, че всъщност желаете да знаете какво говорят хората? Има или няма някаква истина в тези приказки?

— Точно това имам предвид.

— Е, разбира се, има много приказки и предположения. И два различни лагера, ако ме разбирате. Преди всичко хора, които мислят, че съпругът е свършил тази работа. Съпругът или съпругата, донякъде това е човекът, върху когото естествено пада подозрението, не мислите ли така?

— Може би — отвърна инспекторът предпазливо.

— Толкова близко един до друг, нали разбирате. Освен това често играят роля парите. Чувам, че мисис Спенлоу държала парите и следователно мистър Спенлоу се облагодетелства от смъртта ѝ. В този порочен свят, боя се, най-лошите предположения често се потвърждават.

— Вярно, той наследява порядъчна сума.

— Точно така. Би изглеждало напълно правдоподобно той да я е удушил, да е излязъл от къщата отзад, да е прекосил полето до моята къща, да ме е потърсил и да твърди, че уж аз съм му се обаждала по телефона, после се върнал и намерил жена си убита в негово отсъствие — надявайки се, разбира се, че престъплението ще бъде приписано на някой скитник или крадец.

Инспекторът кимна.

— Заради парите... а и ако напоследък са били в лоши отношения...

Ала мис Марпъл го прекъсна.

— О, но те не бяха в лоши отношения.

— Сигурна ли сте в това?

— Всички щяха да узнаят, ако се караха! Домашната прислужница, Гледис Брент... бързо щеше да го разнесе из селото.

Инспекторът се обади плахо:

— Може да не е знаела...

В отговор получи съжалителна усмивка. Мис Марпъл продължи:

— Но има и други предположения. За Тед Джералд. Красив млад мъж. Знаете ли, опасявам се, че красотата влияе повече, отколкото би трябвало. По-предишният ни помощник — енорийски свещеник... въздействаше като магьосник! Всички момичета ходеха на черква... и на вечерна, и на сутрешна служба. И много по-възрастни жени станаха необикновено активни в дейността на енорията... а колко пантофи и шалчета се правеха за него! Това много смущаваше горкия млад човек... Но, я да видим, докъде бях стигнала? А, да, за този млад човек, Тед Джералд. Разбира се, имаше клюки за него. Много често идвал да се вижда с нея. Макар че мисис Спенлоу лично ми каза, че бил член на нещо, което, мисля, наричат Оксфордска група. Някакво религиозно движение. Те са напълно искрени и много сериозни, струва ми се, и мисис Спенлоу беше впечатлена от всичко това.

Мис Марпъл пое дъх и продължи:

— И съм сигурна, няма никакво основание да се вярва, че тук е имало нещо повече, но нали знаете какви са хората. Мнозина са убедени, че младият човек е завъртял главата на мисис Спенлоу и че тя му е заемала много пари. А абсолютно вярно е, че действително са го видели на гарата през оня ден. Във влака... влака в два и дващест и седем. Но, разбира се, много лесно е могъл да се измъкне от другата страна на влака, да мине през просеката, да прескочи оградата, да заобиколи през живия плет и изобщо да не излезе през входа на гарата. Затова не са го видели. И, разбира се, хората мислят, че мисис Спенлоу е била твърде странно облечена.

— Странно ли?

— С кимоно. Не с рокля. — Мис Марпъл се изчерви. — Знаете ли, за някои хора такава нещо е може би твърде неприлично.

— Мислите ли, че е било неприлично?

— О, не. Аз не мисля така. Мисля, че е било напълно естествено.

— Смятате го за естествено?

— При тези обстоятелства, да. — Погледът на мис Марпъл беше хладен и замислен.

Инспектор Слак каза:

— Заради това може да има още една подбуда за съпруга. Ревност.

— О, не. Мистър Спенлоу никога не би бил ревнив. Той е човек, който не забелязва много неща. Ако жена му бе избягала и оставила бележка на игленика, той за пръв път щеше да узнае.

Инспектор Слак се озадачи от напрегнатостта, с която мис Марпъл го гледеше. Струваше му се, че с всичките си приказки тя цели да намекне за нещо, което той не разбира. Сега тя каза малко натъртено:

— Не сте ли намерили някакви улики, инспекторе... на мястото?

— В наши дни хората не оставят отпечатъци от пръстите си и пепел от цигари, мис Марпъл.

— Но това е, струва ми се — подхвърли тя, — старомодно престъпление...

Слак запита рязко:

— Какво имате предвид?

Мис Марпъл каза бавно:

— Знаете ли, мисля, че полицаят Пок би могъл да ви помогне. Той е бил първият човек на... на „местопрестъплението“, както се казва.

Мистър Спенлоу седеше в шезлонг. Изглеждаше смутен. Каза с тънкия си, отмерен глас:

— Може, разбира се, да си въобразявам. Слухът ми не е добър като едно време. Но определено ми се струва, че чух някакво момченце да вика подир мен: „Я го гледай тоя Крипън^[2]!“. Това ми създаде впечатление, че то е на мнение, че аз... съм убил скъпата си жена.

Мис Марпъл, отрязвайки внимателно главичката на една увехнала роза, каза:

— Няма съмнение, именно такова впечатление е искало да създаде.

— Но какво би могло да втълпи такава мисъл в главата на едно дете?

Мис Марпъл се прокашля.

— Сигурно като е слушало мненията на по-възрастните.

— Вие... вие наистина ли смятате, че и други хора мислят така?

— Половината хора в Сейнт Мери Мийд.

— Но... уважаема мадам... какво би могло да даде повод за такава мисъл? Аз бях искрено привързан към жена си. Тя, уви, противно на очакванията ми, не харесваше живота в провинцията, но пълно единодушие по всички въпроси е невъзможен идеал. Уверявам ви, аз чувствам много остро нейната загуба.

— Вероятно. Но, моля да ме извините за думите ми, май не изглежда да я чувствате толкова остро.

Мистър Спенлоу изправи с цял ръст мършавата си фигура.

— Уважаема мадам, преди много години четох за някакъв си китайски философ, който загубил многообичната си съпруга, но продължавал, както обикновено, спокойно да бие един гонг на улицата — обичайно китайско развлечение, предполагам. Жителите на града били много впечатлени от душевната му сила.

— Но — каза мис Марпъл — жителите на Сейнт Мери Мийд реагират съвсем другояче. Китайската философия не им допада.

— Но нали разбирате?

Мис Марпъл кимна.

— Чичо ми Хенри — обясни тя — беше човек с изключително самообладание. Девизът му беше: „Никога не проявявай вълнение“. Той също много обичаше цветята.

— Аз си мисля — рече мистър Спенлоу с нещо подобно на разпаленост, — че от западната страна на къщата може би ще е добре да има пергола. Червени рози и може би глициния. И едно бяло звездоподобно цвете, чието название в момента не мога да си спомня...

С тона, с който говореше на тригодишния си праплеменник, мис Марпъл каза:

— Аз имам тук един много хубав каталог, с илюстрации. Може би ще искате да го прегледате... аз трябва да отида в селото.

Оставяйки мистър Спенлоу седнал щастливо в градината с каталога, мис Марпъл се качи в стаята си, уви набързо една рокля в амбалажна хартия, излезе от къщата и закрачи чевръсто към пощата. Мис Полит, шивачката, живееше в стаи над пощата.

Ала мис Марпъл не мина веднага през вратата и не се заизкачва по стълбата. Беше точно три и половина и след една минута автобусът от Мъч Бенъм спря пред вратата на пощата. В Сейнт Мери Мийд това

беше едно от събитията на деня. Пощенската началничка излезе бързо с пакети — пакети, свързани с търговската част на работата ѝ, защото пощата продаваше също сладкиши, евтини книги и детски играчки.

Около четири минути мис Марпъл беше сама в пощата.

Едва когато пощенската началничка се върна на служебното си място, мис Марпъл се изкачи по стълбата да обясни на мис Полит, че иска старата ѝ сива рокля от креп да бъде прекроена, за да стане по възможност по-модна. Мис Полит обеща да види какво може да направи.

Полицейският началник доста се учуди, когато му докладваха името на мис Марпъл. Тя влезе с много извинения.

— Толкова... толкова много съжалявам, че ви безпокоя. Вие сте много зает. Знам, но пък вие, полковник Мелчет, винаги сте били толкова любезен, та реших да дойда при вас вместо при инспектор Слак. Знаете ли, преди всичко не искам да създавам неприятности на полицая Пок. По-точно казано, смятам, че той не е трябвало да пипа нищо.

Полковник Мелчет малко се озадачи.

— Пок ли? — повтори той. — Та той е полицаи на Сейнт Мери Мийд, нали? Какво е направил?

— Знаете ли, имаше една карфица. Беше на куртката му. И в този момент ми хрумна, че твърде възможно е да я е взел именно от къщата на мисис Спенлоу.

— Да, да. Но в края на краищата, какво е една карфица? Фактически той е намерил карфицата точно до трупа на мисис Спенлоу. Вчера дойде да каже за това на Слак — доколкото подразбирам, вие сте го накарали, нали? Не е трябвало да пипа нищо, разбира се, но както казах, какво е една карфица? Просто една обикновена карфица. Нещо, което може да послужи на всяка жена.

— О, не, полковник Мелчет, тук грешите. В очите на един мъж може да изглежда обикновена карфица, но не е. Тя беше специална карфица, използвана главно от шивачки.

Мелчет я изгледа втренчено, в очите му просветна слаб лъч на разбиране. Мис Марпъл кимна енергично няколко пъти.

— Да, разбира се. Това ми се струва толкова очевидно. Мисис Спенлоу е била по кимоно, защото щяла да изпробва новата си рокля, и влязла в предната стая, а мис Полит току-що била казала нещо за измервания и увила сантиметъра около шията ѝ — а после било достатъчно да го кръстоса и да дърпа — много лесно, както чух. И след това, разбира се, излязла, затворила вратата, застанала там и зачукала, като че ли току-що била дошла. Ала карфицата показва, че тя вече е била в къщата.

— Значи мис Полит е телефонирала на Спенлоу?

— Да. От пощата в два и половина, когато пристига автобусът и в пощата няма никой.

— Но, мила моя мис Марпъл — каза полковник Мелчет, — защо? За бога, защо? Не може да има убийство без мотив.

— Ех, полковник Мелчет, от всичко, което чух, заключавам, че престъплението води началото си отдавна. Знаете ли, то ми напомня за двамата ми братовчеди, Антъни и Гордън. Каквото и да правеше Антъни, винаги му вървеше, а с горкия Гордън беше тъкмо обратното. Кон ще окуцее на състезания, курсове на ценни книжа ще паднат, собственост ще се обезцени. Според мен и двете жени имат пръст в тази работа.

— Как?

— В обира. Отдавна. Много ценни смарагди, както чух. Гувернантката и домашната помощничка. Защото едно нещо е останало необяснено — когато домашната помощничка се оженила за градинаря, как са имали достатъчно пари, за да открият цветарница? Отговорът е — с нейния дял от... плячката, това, мисля, е точната дума. Всичко, което вършела, вървяло добре. Парите правят пари. Ала на другата, гувернантката, сигурно не ѝ е провървяло. Паднала дотам да бъде само една селска шивачка. После те се срещнали отново. Отначало всичко вървяло добре, предполагам, до момента, когато мистър Тед Джералд излязъл на сцената. Мисис Спенлоу вече страдала от угризение на съвестта и попаднала под влиянието на разни религии. Този млад човек сигурно я е подканял да се „разкае“, „да си признае всичко“ и предполагам, че тя е била готова да го направи. Ала мис Полит не мислела същото. Тя виждала само, че може да отиде в затвора за кражба, извършена от нея преди години. Затова решила да сложи край на всичко. Знаете ли, опасявам се, че тя винаги е била лоша

жена. Не вярвам дали би ѝ мигнало окото, ако тоя симпатичен, глупав мистър Спенлоу бъде обесен.

Полковник Мелчет изрече бавно:

— Ние можем... ъ-ъ... да проверим вашата теория... донякъде. Че мис Полит и гувернантката у семейство Абъркромби са едно и също лице, но...

Мис Марпъл го увери:

— Всичко ще стане много лесно. Тя е жена, която ще рухне веднага, щом бъде изправена пред истината. А и аз, знаете ли, имам нейния сантиметър. Аз... ъ-ъ... го задигнах вчера, докато ми правеше проба. Когато види, че го няма, ще си помисли, че той е у полицията... е, тя е много невежа жена и ще си помисли, че това ще докаже по някакъв начин вината ѝ в случая.

Тя му се усмихна насърчително.

— Мога да ви уверя, че няма да ви бъде трудно.

Със същия тон любимата му леля го бе уверявала някога, че непременно ще издържи приемния изпит в Сендхърст^[3].

И го бе издържал.

---

[1] Религиозна група основана през 1921 г. в Оксфордския университет от американеца Франк Букман. Проповядва четири основни правила: пълна честност, чистота, любов и алтруизъм. — Б.пр. ↑

[2] Крипън — известен престъпник от началото на този век, който убил жена си. — Б.пр. ↑

[3] Сендхърст — английско военно училище. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.